

Așa cum am anunțat într-un număr anterior al revistei, prezenta rubrică e deschisă propriilor noastre greșeli, pe care le comitem fără voia noastră (rugăm cititorii să ne acorde acest credit), dar pentru care vom fi mereu gata să ne cerem iertare și să le și corectăm.

În numărul de față îndreptăm așadar câteva erori strecurate în numerele de până acum ale revistei, semnalate de cititori. Iată-le:

La rubrica „Unde sunt cei care nu mai sunt” (Nr. 14), cel menționat cu numele *Nătăran Ion* (zis Codreanu), țăran din comuna Oprelu, județul Olt, se numește în realitate *Nătărau Ion* și nu a murit în temnița comunistă, ci a trecut doar prin ea, și mai trăiește și astăzi.

Cerându-ne scuze pentru eroarea comisă și amintindu-i domnului Nătărau Ion că o vorbă din popor spune că, dacă îl dai mort pe un om viu, înseamnă că „i-a murit moartea”, noi îi urăm în continuare viață lungă, firește, într-o țară în care nici să nu mai auzim de comunism. Fiindcă altfel... nu mai e viață. Informația eronată dată de noi nu a fost totuși prea departe de adevăr, pentru că la 13 februarie 1961 domnul Nătărau Ion a fost la un pas de moarte, și tot din cauza comuniștilor. Numai Dumnezeu l-a scăpat. Despre tot ce i s-a întâmplat atunci vom relata în unul din numerele viitoare.

Tot în Nr. 14 și tot la litera „N” a „catalogului celor uciși de regimul comunist” – a fost omis *Neacșu Ion* – din comuna Băilești, județul Buzău; tată a opt copii, el a făcut înainte de 1946 politică liberală, fiind ales în câteva rânduri primar al comunei; a fost arestat prima oară în 1950, ridicat în timpul nopții și condamnat pentru tănuire (?); e eliberat în 1952; s-a întors acasă îmbătrânit și bolnav, fiind internat luni de zile la Spitalul Filaret și rămânând pentru tot restul vieții cu suferințe pulmonare; în toamna anului 1959 – odată cu valul de arestări care s-a abătut asupra satelor, în rândurile „dușmanilor comunismului” – a fost arestat din nou, judecat la Ploiești în vara lui 1960, într-un simulacru de proces, în sala unei întreprinderi, și condamnat la 7 ani pușcărie; epuizat și bolnav încă de la proces (a coborât din dubă în genunchi, nemaiputând să se țină pe picioare), a murit în închisoarea din Botoșani la 20 oct. 1961, doborât de suferință; nu se cunoaște locul în care a fost îngropat, fără cruce la căpătâi; familia a aflat pe căi ocolite și cu întârziere de moartea sa; ulterior, în 1964, chiar de ziua numelui său (7 ianuarie), culmea ironiei, familia a primit un pachet cu obiecte de îmbrăcăminte uzate și ponosite, tot ce a rămas după cel dispărut. Amănuntele de mai sus ne-au fost comunicate de fiica sa, Viorica Brătulescu (Str. Fundătura Gârlei nr. 10), pe atunci în vârstă de 10 ani.

Memoria corrigenda

Maior *Nicolae Dabija* (M. nr. 5, pag. 135 și nr. 13, pag. 60), se fac următoarele precizări: a fost ofițer de grăniceri (nu de cavalerie) și a comandat o companie pe frontul de Est; pentru acte de vitejie i s-a conferit Ordinul „Mihai Viteazul”, precum și cea mai înaltă distincție germană pentru fapte de eroism; pe vremea când era căpitan, pe frontul de Est, N.D., împreună cu alți opt militari români, în uniforme ale Armatei roșii, vorbind rusește, acționau devastator în spatele frontului sovietic. În 1943, la Novorossiisk, a reușit să-i reunească pe soldații români și germani care se retrăgeau și, contraatacând cu toții, au făcut să eșueze încercarea de debarcare a rușilor în spatele frontului nostru, inamicul abandonând numeroase șleपुरi de debarcare pline cu tancuri *Sherman*, *Stuart* etc., de proveniență americană. Sovieticii – care cunoșteau acțiunea lui N.D., unică în analele armatei române – l-au urmărit și căutat, dar fără rezultat.; a fost prins abia târziu, în România, când organizase un grup de rezistență armată contra comuniștilor; condamnat la moarte, a fost executat pe 28 oct. 1949 în Cimitirul reformaților din Sibiu (împreună cu alți șase condamnați) și aruncat acolo într-o groapă comună. (Aceste amănunte ne-au fost comunicate de dl. G. Zăgănescu, Franța).

În Nr. 13 al revistei – tot la rubrica „Unde sunt cei care nu mai sunt”, în dreptul numelui *Radu Mironovici*, am omis (din lipsa unor informații detaliate) să menționăm că el a fost unul dintre conducătorii de frunte ai mișcării legionare, foarte apropiat de Corneliu Codreanu etc. N-am mai dat alte amănunte, fiindcă pur și simplu nu le avem. Când le vom avea, le vom publica.

În legătură cu omisiunea de mai sus, s-a făcut afirmația malițioasă că am făcut acest lucru cu bună știință, evitând în mod expres cuvântul „legionar”. Nici poveste de așa ceva. Probabil că acel răuvoitor (care nici nu-și semnează scrisoarea) n-a trecut prin pușcăriile comuniste, fiindcă altfel ar fi știut că acolo *toți deținuții politici*, indiferent din ce partide făceau parte, sau nu erau înregimentați nicăieri, *erau o apă și-un pământ*. Discriminarea de ordin politic o ținea Securitatea, dar deținuții politici, ei între ei, nici un moment. Așa se și explică unele trainice prietenii care, în libertate, ar fi părut cel puțin ciudate. Nu însă acolo, unde apartenența politică nu mai conta, importantă fiind calitatea umană. Și dacă acolo, în temniță, nu aveau loc asemenea departajări, ne-am socoti ultimii dintre oameni dacă le-am face azi noi, cei încă în viață. Cu atât mai mult cu cât credința noastră fermă e că între cei morți, uciși de mâna satanică a regimului comunist, există o perfectă egalitate. E cea a martirajului. Restul, adică judecata supremă, îi aparține lui Dumnezeu.

Georgescu-Bârlad Vasile care a apărut în „Catalogul celor uciși în temnițele comuniste” în nr. 7 al revistei, a fost prefect de Tutova și nu de Covurlui, cum din eroare am menționat. Restul datelor sunt corecte.

În revista „Memoria” nr. 15, la rubrica „Memoria în prezent”, la pag. 136, rândul 5, unde se vorbește de patriotul ardelean Aurel Vlad, textul corect este „b) el (Aurel Vlad), este unul din cei care au militat pentru „ieșirea din „pasivismul” românilor de după 1867 (desființarea Marelui Principat al Transilvaniei pentru integrarea lui în regatul Ungariei)”, iar nu cum eronat a apărut „alipirea Transilvaniei la Ungaria”. Tot acolo, pe rândul 9 de jos, se va citi „...mitropolitul Andrei Șaguna din Sibiu...” (în loc de episcopul A.S. din Brașov).

În nr. 16 al revistei, la articolul d-lui Remus Radina, autorul ne semnalează următoarele greșeli: a) el nu a fost trecut în „cadrul disponibil al armatei”, la 16 aprilie 1947, ci „în retragere”. b) în vara anului 1978, în urma unui memoriu foarte dur adresat lui Ceaușescu, i s-a îngăduit să plece la Paris pentru „tratament medical”; acolo a și scris cartea „Testamentul din morgă”, în condiții materiale foarte grele; a revenit apoi în țară, unde a fost judecat și condamnat pentru această carte; în iunie 1980 a plecat în Franța (asupra acestei plecări vom mai reveni), unde a și rămas definitiv; c) el nu este președinte al filialei AFDP Franța, refuzând președinția. A rămas doar purtător de cuvânt al acesteia; d) alături de Cicerone Ionițoiu, a inițiat „Ziua Eroilor” la cimitirul *Soulzmatt* (Franța) în anul 1981, și de atunci până în prezent se ocupă anual de această ceremonie; e) placa comemorativă pentru victimele comunismului, plasată în cimitirul Montmartre din Paris, a fost pusă din inițiativa lui Cicerone Ionițoiu; Remus Radina l-a ajutat doar; f) în suita de greve ale foamei făcute în temnițele comuniste de Remus Radina, el nu a urmărit să se sinucidă, ci doar să provoace anchete pentru ameliorarea regimului din închisori; g) cei nominalizați în articol, Adrian Mihuş și Suci, nu au fost „evacuați” la Jilava, ci pur și simplu executați (greșeala aparține editurii lui Max Bănuș); h) numele „Șomilea” este greșit, fiind în realitate „Șomlea” (tot o greșeală a editurii); i) în loc de „martiri din Grecia”, trebuie să se citească „martirii din Gherla” (tot greșeală a editurii lui Max Bănuș).

În „Memoria” nr. 17, la biografia lui Comeliu Coposu, data reală a nașterii este 20 mai, și nu 20 iunie 1916.

Precum se observă, cele mai multe din erorile comise de noi se produc la „Catalog”. Spre știința cititorilor noștri, facem precizarea că la baza acestui „catalog” stau informațiile care ne vin de la dl. Cicerone Ionițoiu din Paris, de la Filiala noastră din Chișinău, de la AFDP-urile din România, precum și de la diverșii noștri colaboratori din țară. Spre a corecta toate erorile, am hotărât ca, după epuizarea „catalogului”, așa cum îl avem până în prezent, să revenim asupra lui, literă cu literă, să corectăm toate greșelile, aducându-l la zi, într-o ținută conformă cu realitatea. Rămânem recunoscători celor care ne pot ajuta.